

Κυριακή 8η Μαΐου 2022

Κυριακή τῶν Μυροφόρων.

(Μρ. 15, 43 – 16, 8).

«...ἔρχονται ἐπί τό μνημεῖον» (Μρ. 16, 2).

Πάλλονται οἱ καρδιές τῶν πιστῶν ἀπό τή χαρά τῆς Ἀνάστασης καί ἀπό τή δύναμη τῆς ζωῆς πού ἀνέτειλε μέσ' ἀπ' τόν ἄδειο Τάφο τοῦ Ἰησοῦ. Σήμερα οἱ πιστοί μοιάζουν στίς Μυροφόρες. Μέσα στούς πειρασμούς, στίς θλίψεις καί στίς δοκιμασίες τῆς ἐποχῆς συνεχίζουν νά «ἔρχονται ἐπί τό μνημεῖον».

Οἱ ἀνδροπρεπεῖς γυναῖκες, πού ἀκολούθησαν τόν ἐράσμιο τῆς καρδιᾶς τους Διδάσκαλο στό μαρτύριο τοῦ Γολγοθᾶ καί στήν ταφή, σήμερα, κρατώντας τά πολύτιμα μύρα τῆς ἀγάπης, τῆς φροντίδας καί τῆς τιμῆς, κάνουν μία πορεία πρὸς τόν περιπόθητο Τάφο τοῦ Σωτήρα. Αὐτή εἶναι μία πορεία πρὸς τόν

Ἰησοῦ. Εἶναι μία διαδρομή πού γίνεται ἀπό πόθο καί ἐλπίδα νά συναντήσῃ ὁ ἀπονεκρωμένος ἀπό τήν ἁμαρτία ἄνθρωπος τόν ὀλοζώντανο κεκοιμημένο Λυτρωτή. Νά συναντήσῃ Αὐτόν πού ἔδωσε τή ζωή Του δῶρο, γιά νά ζήσῃ ὁ κόσμος.

«Ἔρχονται ἐπί τό μνημεῖον» οἱ Μυροφόρες μέ συστολή, μέ φόβο, μέ ἀπορία, μέ τρυφερότητα. Πορεύονται σ' ἕναν δρόμο πού νομίζουν ὅτι τούς ὀδηγεῖ σέ κάτι θλιβερό καί μακάβριο. Ὀδεύουν πρὸς τή φροντίδα ἑνὸς νεκροῦ, χωρίς νά ὑποψιάζονται πὼς αὐτή ἡ διαδρομή θά τούς ὀδηγήσῃ στό πανηγύρι τῆς ζωῆς. Ἔρχονται νά θωπεύσουν τόν θάνατο, χωρίς νά φαντάζονται πὼς ὁ θάνατος νικήθηκε ἀπό τόν Ἀρχηγό τῆς Ζωῆς, ἀπό τήν ὄντως Ζωή, ἀπό τόν Λυτρωτή καί Παντοδύναμο Χριστό! Κάνουν μία πορεία θλίψης, χωρίς νά περιμένουν πὼς ἡ ἐπιστροφή τους θά εἶναι μία πορεία χαρᾶς.

Κάθε πιστός πού ἀγαπάει τόν Κύριο μοιάζει μέ τίς Μυροφόρες. Ἀμέτρητες φορές

κάνει διαδρομές στή ζωή του πού φαίνονται θλιβερές και απέλπιδες. Οί δοκιμασίες, οί πειρασμοί, οί πτώσεις, ή κακότητα τοῦ κόσμου, οί ἐσωτερικές δυσκολίες, οί λογισμοί, οί πικρίες τόν κάνουν νά ποθεῖ ἕνα προσκύνημα στόν Τάφο τοῦ Χριστοῦ. Ἔρχεται στόν Ναό, ὅπου στό κέντρο τοῦ Ἱεροῦ Βήματος βρίσκεται ὁ Τάφος τοῦ Ἰησοῦ. Εἶναι ἡ Ἁγία Τράπεζα. Κοιτάζει ὁ πιστός τήν Ἁγία Τράπεζα και πολλές φορές τήν πλησιάζει μέ λαχτάρα, γιά νά ἀντλήσει ἀπ' ἐκεῖ δύναμη και κουράγιο.

Ἡ ἐλπίδα τῶν ἀνθρώπων δέν εἶναι τά κατορθώματά τους. Δέν βρίσκεται στίς γνωριμίες και στά προσόντα τους. Μπροστά στά μεγάλα προβλήματα τῆς ζωῆς ὁ ἄνθρωπος ταπεινώνεται και σμικρύνεται. Τότε τό μόνο πού τοῦ ἀπομένει εἶναι νά μιμηθεῖ τίς Μυροφόρες. Ὅπως ἐκεῖνες ἀντιμετωπίζουν τόν θάνατο, καθώς «ἔρχονται ἐπί τό μνημεῖον», ἔτσι και ὁ κάθε πληγωμένος και πονεμένος μπορεί νά ἀντιμετωπίσει τό κακό ἐρχόμενος «ἐπί τό μνημεῖον». Ὁλόκληρη ἡ ζωή και ἡ ὕπαρξη τῶν

Μυροφόρων καταξιώθηκε από τήν πορεία τους πρὸς τόν Τάφο τοῦ Χριστοῦ. Αὐτή ἡ διαδρομή πρὸς συνάντηση μέ τόν Χριστό ἔφερε τή δικαίωση καί τή σωτηρία σ' ἐκεῖνες. Κάθε δρόμος πού ὀδηγεῖ στό «μνημεῖον» τοῦ Ἰησοῦ εἶναι δρόμος λύτρωσης καί ἀνάπαυσης.

Μέσα στή θύελλα τῆς καθημερινότητας καί στήν τρικυμία τῶν πειρασμῶν καί τῶν θλίψεων ὑπάρχει ἓνας βράχος ἐλπίδας. Εἶναι ὁ ζωοποιός καί ζωήρρυτος Τάφος τοῦ Θεανθρώπου. Ὅταν μᾶς δέρνουν ἀλύπητα τά ραπίσματα τῆς ἁμαρτίας, τῆς φθορᾶς, τοῦ πόνου, τῆς ἀπογοήτευσης, τῆς μοναξιᾶς, τῆς περιφρόνησης, τό μόνο πού ἔχουμε νά κάνουμε εἶναι νά ξεκινήσουμε μία πορεία πρὸς τόν Ναό, πρὸς τήν Ἁγία Τράπεζα. Νά ξεκινήσουμε μία πορεία πρὸς τόν Ἰησοῦ. Ἐκεῖ θά μᾶς περιμένει ὁ ἄγγελος τοῦ Χριστοῦ, γιά νά μᾶς ἀναγγεῖλει τήν Ἀνάσταση. Εἶναι ὁ πνευματικός μας, πού σάν ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ θά μᾶς παρηγορήσει, θά μᾶς θεραπεύσει, θά μᾶς κατευθύνει στό δρόμο τῆς χαρᾶς καί τῆς ἐλπίδας.

Κάθε διαδρομή πρὸς τὸν Χριστό, ὅσο θλιβερή κι ἂν φαίνεται, ἔχει μία κατάληξη χαρούμενη καὶ ἐλπιδοφόρα. Μὴν καμπτόμαστε ἀπὸ καμιά δυσκολία. Μᾶς περιμένει ἡ πηγὴ τῆς Ζωῆς, ὁ Σωτὴρας καὶ Θεὸς μας. Μᾶς ὑποδέχεται θλιμμένους καὶ μᾶς παρηγορεῖ, κουρασμένους καὶ μᾶς ξεκουράζει, ἀσθενεῖς καὶ μᾶς θεραπεύει, σκοτισμένους καὶ μᾶς φωτίζει, ἀπονεκρωμένους καὶ μᾶς ζωοποιεῖ. Μὴ στερήσουμε τὸν ἑαυτό μας ἀπὸ τὸ δῶρο αὐτό. Ἄς κάνουμε τὴν Ἀνάσταση ζωὴ μας καὶ τὴ ζωὴ μας Ἀνάσταση ἀπὸ τώρα καὶ γιὰ πάντα. Ἀμήν.